

[Finansministeren]

Det lån, der skal ydes til afviklingselskabet i Varde Bank, er et lån, der skal ydes, så det bliver muligt at minimere tabene ved det krak, der ellers ville være sket, og for at der kan blive tid til at afvikle de aktiver – mere eller mindre tvivlsomme – som har været der på grund af en tidligere ledelses letsindige dispositioner, og som desværre har indhentet en ny ledelse, en dygtig ledelse, som med al kraft forsøgte at få denne regionale bank til at fungere igen, men som desværre blev skyllet til side af den gamle råddenskab.

Det er det problem, vi står med. Det er det problem, regeringen sammen med Nationalbanken har præsenteret en løsning på, og jeg synes, at det ville være værdigt og også det eneste rigtig værdige, hvis Folketinget meget, meget bredt kunne støtte den løsning.

Det er ikke den nuværende regering, der har sat penge til i Varde Bank. Det er heller ikke den nuværende regering, der har startet redningsaktionen for Varde Bank, men den nuværende regering har al mulig forståelse for, at det startede allerede under den forrige, og at vi her har at gøre med et pengeinstitut af en sådan tyngde og betydning for en egn, at det ville være katastrofalt for erhvervslivet i den egn, hvis kreditlinerne blev kappet, hvis indskudene gik tabt.

Dér er jeg nødt til at appellere til samvittigheden hos Venstre og De Konservative, nødt til at appellere om, at løsningen – hvortil dagsordenen sådan set skriver sig selv – kan blive båret igennem i bred enighed, hvis man ikke vil gøre mere skade end højst nødvendigt.

Det er jo ikke sådan, at køberne har stået i kø i denne sag. Det er ikke sådan, at der har ligget et antal muligheder, man frit kunne vælge imellem, og det synes jeg man skulle tænke en ekstra gang over i den samlede opposition.

Hr. Svend Heiselberg og hr. Kim Behnke var med nogle betragtninger, som jeg ikke synes var særlig smagelige, inde på de problemer, der kan være for patienter, der står i kø, specielt hjertepatienter. Dér tror jeg det er nødvendigt at sige, at det ikke er nogen god og sund basis for en diskussion om, hvordan man løser problemet, at nogle prøver at rive andre i næsen, at de gerne vil have, at folk dør, og at de har et andet menneskesyn, hvad jeg tror hr. Svend Heiselberg var inde på.

Vores opfattelse af det er, at man selvfølgelig skal nedkæmpe disse ventelister og gøre det i det offentlige system, gøre det ved at tilvejebringe – som regeringen har gjort det i aftaler med amterne – de nødvendige midler, men også den nødvendige smidighed i det offentlige system, for der er ikke meget ekstra kapacitet at hente ved, at læger, som vi har uddannet i det offentlige sygehusvæsen, flytter deres arbejdsplads over til et privatvæsen og får en højere løn dér. Det er de samme mennesker, vi skal bruge til at løse opgaven.

Vi skal være optaget af af al kraft i det offentlige sygehusvæsen at tilvejebringe løsningen på det her så hurtigt som overhovedet muligt, og det er så også i sin tur en del af den generelle kamp, vi skal føre for en fornyelse af arbejdsmetoderne i hele vores offentlige sektor.

Hvis vi skal bevare vores velfærdsmodel, hvis vi skal skabe forståelse for den også fortsat, så er omstillinger, smidighed, vilje til utraditionelle løsninger og vilje til en kappestrid mellem de offentlige institutioner indbyrdes også en del af løsningen.

Man kan spørge afslutningsvis, om vi overhovedet har nogen mulighed for at bevare denne velfærdsmodel. Det mener jeg vi har, så længe vi så konsekvent, som denne regering forsøger på det, fører en politik, der styrker beskæftigelsen, for så er det – som man kan se i budgetoversigten – at skattetrykket falder, så falder udgiftstrykket, og så begynder underskuddet også at falde, selv om vi giver os selv rum og penge til at løse kvalitets- og venteliste-problemerne i den offentlige service.

Man spørger også, om velfærdsmodellen er truet af, at vi ikke kan skaffe de nødvendige job, og af, at vi overhovedet ikke har mulighed for at realisere en tilstrækkelig stærk og bæredygtig vækst.

Det tror jeg er en alt for pessimistisk vurdering. Vi har prøvet i finansredegørelsen fra regeringens side at angive, hvilke muligheder vi tror der er, men vi skal selvfølgelig sige til os selv afslutningsvis, at hvis vi i løbet af de kommende 10 år vil nærme os noget, vi med rette kan kalde fuld beskæftigelse, så har det tre forudsætninger.

Det har en global forudsætning om opgang ikke mindst i Europa, fortsat lav rente, succes for det, der nu er accepteret i GATT, men også